

[Peter Holst.]

tilfælde at sørge for, at barnet kommer hjem. Af de grunde, jeg nu nævnte, bliver vi nødt til at stemme imod, skønt vi grant indser alle de urimeligheder, der hyppigt finder sted, og fuldt ud deler kristeligt folkepartis harme over dem.

Jeg har nu forsøgt omhyggeligt at begrunde vor stillingtagen til tvangsfjernelsesproblemerne, fordi vi anser dem for det følsomste og ømtåleligste i hele netværket af bistandsformer. Venstre ønsker ikke — og mener heller ikke, at bistandsloven rummer noget i den retning — på nogen måde at medvirke til, at offentlige hjælpeforanstaltninger får præg af overformynderi, hvor forældreopgaven overtages af professionelt hjælpepersonale; hvor forældrene skal afløses, mener vi, det skal være uomtvisteligt, at et barns situation i hjemmet er uholdbar.

Vi har tilsluttet os ændringsforslag nr. 29, der er en stramning af lovforslagets § 30, sådan at det nu pålægges arbejdsministeren at udarbejde regler, der giver en fortrinsadgang for let handicappede til offentligt regulerede stillinger. Den forsøgsordning, der løber i øjeblikket et par steder i landet, er efter vor opfattelse ikke så langt fremme og derfor heller ikke så vurderbar, at venstre vil være i stand til at tilslutte sig fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 27, det, der giver socialudvalgene muligheder for at opsupplere en løn med op til 50 pct. af normallønnen; men vi er uhyre opmærksomme over for, hvilke konklusioner der vil kunne drages senere af det arbejde, der er i gang. Vi mener selvfølgelig, det er det rimeligste, at man kan tilbyde et overkommeligt arbejde, der kan give en løn, i stedet for at tilbyde en varig kontant hjælp.

Ændringsforslag nr. 24, som også nævntes af fru Eva Gredal, tilføjeisen til forslaget § 28, hvor der kommer ordene „ved øsøgende virksomhed“ med ind i det, der pålægges kommunerne, kan venstre støtte, men mener ikke, at der med disse tre nye ord i paragraffen nu er givet et signal til, at det sociale behandlerpersonale skal ud på gader og stræder for at støve mulige nye klientemner op. Vi mener derimod, at det nu i selve lovens tekst bliver tydeliggjort, at det er en tjenesteplygt for først og fremmest de sociale medarbejdergrupper — der kan være tale om hjemmehjælperkorpset, om familievej-

ledningen, men måske også om personregistret og pantefogden — nu at være årvågne over for udækkede bistandsbehov af enhver art, som loven giver mulighed for at afhjælpe.

Vi er i øvrigt her ved et kernepunkt i denne store opsamlingslov, fordi det, der nu føjes til alt det, der samles op fra anden lovgivning, netop er, at et rådgivningstilbud skal være for enhver, der behøver et sådant, og ikke som efter hidtidig forsøgslovgivning for familier med børn. Kort og godt, at der i loven, som den nu er, er taget hensyn til alt det, der ligger i rækken af betænkninger fra socialreformkommissionen, nemlig at et godt og tidligt råd både er det klientvenligste og set fra samfundets side også det mest rentable.

Vedrørende lovens ikrafttræden støtter venstre den dato, 1. april 1975, som selve lovforslaget lyder på, og af nævnte grund kan vi ikke stemme for noget af de to ændringsforslag, der vil udsætte ikrafttrædelserne med henholdsvis 1 og 2 år.

Venstre støtter ikke nogen af kommunisternes 29 ændringsforslag. Vi er imod kommunisternes hensigt at afprivatisere socialinstitutionsdrift. Vi har den opfattelse, at megen privat indsats har været en god stimulans til det offentliges tilbud, og at noget sådant også af den grund skal være muligt i fremtiden.

Heller ikke fremskridtspartiets ændringsforslag har vi syntes vi kunne tilslutte os. En af hovedlinjerne i fremskridtspartiets ændringsforslag — i dem alle 107 — er jo en centralistisk linje, sådan at store arbejdsopgaver, som ifølge forslaget tiltænkes amterne, af fremskridtspartiet for en stor dels vedkommende tænkes at skulle forblive hos staten. Den linje er ikke vor.

I øvrigt kan jeg sige, at læser man opmærksomt fremskridtspartiets bemærkninger til deres ændringsforslag, bliver man ikke synderlig fristet heller til at være med på mange af dem. Jeg vil nævne et eksempel; det er bemærkningerne til ændringsforslagene nr. 93, 95 og 97, hvor talen er om rådgivningscentre for børn og unge. Der skriver fremskridtspartiet, at tanken om sådanne bestemmelser

„må antages at være baseret på et ønske om at skatteyderfinansieringscemen-